

Els pseudònims

A poc a poc, els votants de les democràcies occidentals comencen a acceptar que els discursos dels polítics en època electoral siguem cada vegada més buits i més "centrats" i que les distàncies entre els diferents partits siguem purament formals. És, simplificant, el que Ignacio Ramonet, director de *Le Monde Diplomatique* va definir de manera genial com el triomf del pensament únic. Els patrons de les polítiques estatals, i en el nostre cas també autonòmiques, estan marcats per Maastricht i poc importa qui tinga la responsabilitat de dur-les endavant. Són els bancs, i les borses, els primers a donar la seua anuència als nous governs que només han d'acceptar, com sempre fan, els seus criteris. És, sembla, el signe del temps ara que, com diu Vargas Llosa, fill, ja no queden idiotes.

D'aquest esquema general compost per un poder aparent i un altre de real que escapa al control del votant, al País Valencià tenim una expressió particular, amb més tradició tot cal dir-ho, ja tan assumida que només quan resulta massa estrident crida l'atenció del públic en general i dels mitjans de comunicació en particular.

L'últim afer és recent. Es va esdevenir durant la setmana dels Premis Octubre. L'alcaldeessa de València, Rita Barberà, va decidir retirar els cartells que anunciaven l'esdeveniment cultural als carrers del centre de València. Encara no sabem per què. La decisió, però, no era d'ella. Era de María Consuelo Reyna, directora i copropietària del diari *Las Provincias*, que un dia abans havia protestat iradament contra la col·locació dels cartells, que acusava de "catalanistes".

Alguns anys abans, una altra alcaldessa d'un partit diferent, la socialista Clementina Ródenas, havia actuat de manera semblant quan va retirar de la circulació una campanya municipal de promoció de l'obra de Martorell, *Tirant lo Blanc*, després dels comentaris desfavorables de la Reyna. No importa doncs, el partit que els valencians de la capital vulguen col·locar en el poder perquè, al capdavant, qui mana és *Las Provincias*. Les

alcaldesses no han fet un altre paper que el de pseudònims sota els quals s'amaga l'autora real d'aquestes, i de moltes altres, decisions polítiques.

El fenomen no és estrictament municipal. Els pseudònims són múltiples i arriben també a la presidència de la Generalitat. Podríem recordar aquell de Joan Lerma, que la Reyna va utilitzar per fer retirar la marca turística Mediterrània, una oportunitat, potser l'última, de superar la divisió de les promocions turístiques del País Valencià. Amb l'arribada del Partit Popular a la pre-

sidència de la Generalitat, les coses no han canviat gaire. Eduardo Zaplana, de fet, és un dels pseudònims més evidents i reiterats que mai ha tingut la senyora Reyna.

Las Provincias són el nostre Maastricht particular. Tant fa a qui votem els valencians perquè la seua ombra plana per damunt de tots els governs del PSOE o el PP, indiscutible en el seu estatus, inalterable a les decisions dels referèndums. Mentrestant paguem càrrecs públics que abans, en l'era anomenada socialista, inflaven les arquas de la impremta de la família Reyna amb treballs oficials, i ara, en l'anomenada era popular, col·loquen el seu marit, amb un currículum farcit de despropòsits periodístics i empresarials, de director de la Televisió Valenciana. Seria d'agrair que els pseudònims es

retiraren a la seua activitat particular i deixaren l'autora davant del públic. Com a mínim podríem criticar-la, o aplaudir-la, sense intermediaris. Tan mesquí com ara, però més barat. ■

JORDI SEBASTIA

"Amb l'arribada del Partit Popular, les coses no han canviat gaire. Eduardo Zaplana, de fet, és un dels pseudònims més evidents i reiterats que mai ha tingut la senyora Reyna."